

University of Groningen

Case note: ECLI:NL:HR:2019:1609

Poelmann, E.

Published in:
 Fiscaal tijdschrift FED

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
 Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
 2020

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Poelmann, E. (2020). Case note: ECLI:NL:HR:2019:1609. FED 2020/66. Casenote over: Hoge Raad, 18/10/2019, 19/00634, ECLI:NL:HR:2019:1609 (Verzending niet aannemelijk door print- en verzendservice PostNL). *Fiscaal tijdschrift FED*, 2020(10), 22-24.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Belastingrecht algemeen

FED 2020/66

HOGE RAAD

18 oktober 2019, nr. 19/00634

(Mrs. De Groot, Fierstra, Wortel, Beukers-van Dooren, Cools)

m.nt. dr. E. Poelmann

Art. 6:4 Awb

V-N Vandaag 2019/2257

V-N Vandaag 2019/1831

V-N 2019/37.22

Belastingblad 2019/420

V-N 2019/50.12

BNB 2019/186

Belastingblad 2019/306

ECLI:NL:PHR:2019:703

ECLI:NL:HR:2019:1609

Verzending niet aannemelijk door print- en verzendservice PostNL.

Belanghebbende heeft gebruik gemaakt van een print- en verzendservice van PostNL. In geschil is of het geheel van handelingen is verricht dat noodzakelijk is om een poststuk door middel van de postdienst de geadresseerde te doen bereiken. Uit de door belanghebbende in het geding gebrachte stukken is niet af te leiden dat het geheel van de door belanghebbende opgesomde handelingen daadwerkelijk is geëindigd met terpostbezorging.

Het geschil betreft de verkrijging van een dwangsom.

2.1.1 Aan belanghebbende is een op 17 januari 2017 verzonden naheffingsaanslag in de parkeerbelasting opgelegd door de heffingsambtenaar van de gemeente Den Haag.

2.1.2 Belanghebbende stelt dat hij bij brief van 4 februari 2017 bezwaar heeft gemaakt tegen de naheffingsaanslag. Verder stelt hij dat hij daarbij gebruik heeft gemaakt van een door PostNL aangeboden dienst, waarbij PostNL digitaal aangeboden stukken print, in een envelop doet, frankeert en verzendt.

2.1.3 Bij brief van 30 december 2017 heeft belanghebbende de heffingsambtenaar in gebreke gesteld wegens het niet tijdig beslissen op het bezwaar. De heffingsambtenaar heeft bij brief van 12 januari 2018 aan belanghebbende bericht dat hij geen bezwaar tegen de naheffingsaanslag heeft ontvangen.

Bij brief van 26 januari 2018 heeft belanghebbende een kopie van het in 2.1.2 genoemde bezwaarschrift aan de heffingsambtenaar gestuurd, alsmede stukken die belanghebbende heeft aangeduid als 'verzendsbewijzen', waaronder een factuur, met daarop in de rubriek 'omschrijving' de vermelding 'Bezwaarschrift' en in de rubriek 'geadresseerde' de vermelding van het adres van de heffingsambtenaar.

2.1.4 Belanghebbende heeft op 17 februari 2018 beroep ingesteld wegens het uitblijven van een uitspraak op bezwaar en een verzoek ingediend tot het opleggen van een dwangsom wegens het niet naleven van de wettelijk voorgeschreven beslistermijn.

2.1.5 Bij uitspraak op bezwaar van 23 februari 2018 heeft de heffingsambtenaar het bezwaar wegens overschrijding van de bezwaartermijn niet-ontvankelijk verklaard en vermeld dat wegens voortijdige ingebrekestelling geen dwangsom is verschuldigd. Nadien heeft de heffingsambtenaar de naheffingsaanslag ambtshalve vernietigd.

2.2.1 In hoger beroep was in geschil of belanghebbende tijdig bezwaar heeft gemaakt.

2.2.2 Het Hof heeft geoordeeld dat belanghebbende niet aannemelijk heeft gemaakt dat tijdig bezwaar tegen de naheffingsaanslag is gemaakt, meer in het bijzonder dat op 4 februari 2017 daadwerkelijk een bezwaarschrift naar de heffingsambtenaar is gezonden. Het Hof heeft daartoe onder meer overwogen dat uit de door belanghebbende overgelegde stukken niet is af te leiden hoe de verwerking van een digitaal aangeboden brief en de daadwerkelijke verzending van de opgemaakte brief geschieden en evenmin blijkt dat de verwerking en de verzending daarvan worden geregistreerd.

2.3 De klachten betogen dat het Hof heeft miskend dat bij de vraag of aannemelijk is gemaakt dat terpostbezorging van het bezwaarschrift tijdig heeft plaatsgevonden slechts relevant is of uit de feiten blijkt dat belanghebbende het desbetreffende bezwaarschrift aan PostNL heeft aangeboden.

2.4 Van de indiening van een bezwaar- of beroepschrift bij verzending per post als bedoeld in artikel 6:9 Awb is sprake, indien het geheel van handelingen is verricht dat noodzakelijk is om een poststuk door middel van de postdienst de geadresseerde te doen bereiken (zie HR 8 juli 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC6350). Het oordeel van het Hof komt erop neer dat uit de door belanghebbende in het geding gebrachte stukken niet is af te leiden dat het geheel van de door belanghebbende opgesomde handelingen daadwerkelijk is geëindigd met terpostbezorging. Dat oordeel is verweven met waarderings van feitelijke aard en niet onbegrijpelijk. Daarop stuiten de klachten af.

Proceskosten

De Hoge Raad ziet geen aanleiding voor een veroordeling in de proceskosten.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie ongegrond.

Noot

Belanghebbende heeft een dienst van PostNL afgenomen die, zoals A-G IJzerman mooi samenvat, inhoudt dat een (namens belanghebbende) digitaal aangeboden stukken worden afgedrukt, in een envelop worden gedaan, gefrankeerd en verzonden. Het Hof oordeelt dat met het afnemen van deze dienst, verzending van het bezwaar niet aannemelijk is gemaakt. Hierbij maakt het hof expliciet geen geheim van de afkeer van (de wijze van handelen door) de gemachtigde. Het hof heeft daarbij geput uit de onderbouwing van de stelling van de heffingsambtenaar dat sprake is van misbruik van procesrecht, zonder over deze zeer vergaande stelling zelf te oordelen. De Hoge Raad meent dat sprake is van niet onbegrijpelijke waarderings van feitelijke aard. In zoverre acht ik deze zaak, alhoewel aldus een algemeen oordeel over de dienst van PostNL is uitgesproken, feitelijk.

Vanzelfsprekend zegt dit, net zoals bij 'zelfverzending' per post, niets over de inhoud van het stuk. Zelfs bij aangetekende verzending staat alleen vast dat een envelop is verzonden en staat niets vast over de inhoud daarvan. Daarnaast betekent juiste verzending niet dat het stuk is ontvangen. Na HR 28 februari 2014, nr. 13/01830, ECLI:NL:HR:2014:418, V-N 2014/12.6 is duidelijk dat slechts zekerheid van een tijdig ingediend stuk kan worden verkregen door dat stuk, en niet de envelop, te laten afstempelen aan een balie van het (betreffende) kantoor van de Belastingdienst en een kopie daarvan mee te krijgen. Vergelijk ook HR 29 juni 2012, nr. 11/03523, ECLI:NL:HR:2012:BV9648, BNB 2012/254 en na verwijzing Hof Arnhem-Leeuwarden 9 april 2013, nr. 12/00403, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ7931, V-N 2013/39.4, waarin een ambtsedige verklaring van een medewerker van de fiscus als bijkans meinedig werd gekwalificeerd door het hof.

Het belang van de zekerheid van ontvangst van het bezwaar, is te groot nu met uitzondering van met name ambtshalve verminderingen in de inkomstenbelasting, zie art. 9.6 Wet IB 2001, het gesloten stelsel van rechtsbescherming het indienen van een bezwaar tot een alles of niets moment maakt. De overweging van het hof dat de gemachtigde 'nimmer aanleiding heeft gezien te reageren, al was het maar op het feit dat hij geen ontvangstbevestiging van de heffingsambtenaar heeft gekregen', refereert aan de wettelijke plicht tot het sturen van een ontvangstbevestiging van een bezwaar ex art. 6:14 Awb. Ik vraag mij af of in een niet-digitale situatie de hierin besloten aanname dat bestuursorganen (regelmatig) ontvangstbevestigingen sturen, in zijn algemeenheid juist is. Mijns inziens geldt daarvoor eveneens dat verzending aannemelijk moet worden gemaakt. Daarnaast meen ik in navolging van het Hof Arnhem-Leeuwarden dat de zorgplicht niet zover voert. In Hof Arnhem 21 januari 2008, nr. 07-00298, ECLI:NL:GHARN:2008:BC3261, V-N 2008/17.1.1, r.o. 4.5 werd ten aanzien van de vraag of een betalingsopdracht tijdig was verstrekt (zie HR 15 juni 2007, nr. 42687, ECLI:NL:HR:2007:BA7184, FED 2007/79) mijns inziens terecht geoordeeld:

"De zorgplicht gaat bovendien niet zo ver dat belanghebbende gehouden was navraag te doen, dan wel via internet- of telebankieren te controleren, of de betalingsopdracht door haar bank was verwerkt en het verschuldigde bedrag op de rekening van de belastingdienst

was bijgeschreven voor de uiterste betaaldatum. Naar het oordeel van het Hof mag een belastingplichtige in het normale bankverkeer en onder overigens normale omstandigheden erop vertrouwen dat [...] een betalingsopdracht binnen een redelijke termijn wordt uitgevoerd. Dat het in dit geval een relatief groot bedrag betreft maakt dit niet anders.”

Ik meen dat deze overweging mutatis mutandis ook opgaat voor een opdracht tot verzending.

dr. E. Poelmann